Aandacht voor prijsvragen

* * De Koninklijke Vereniging ter beoefe-
* ning van de Krijgswetenschap schreef voor het jaar 1969 een prijsvraag uit luidende:

„Maak een studie over de mogelijkheden van coordinatie, integratie of unificatie van de delen van de Nederlandse Krijgsmacht, of de onderdelen daarvan, in het licht van de technische en maatschappelijke ontwikkelingen én van de doelstelling van deze krijgsmacht. Bij deze mogelijkheden ware onder meer in de beschouwing te betrekken de doelmatigheid en de praktische uitvoerbaarheid van iedere mogelijkheid, de noodzakelijke herstructurering bij toepassing van iedere mogelijkheid; de door u verkozen oplossing met de beweegredenen en de filosofie, welke u daartoe hebben geleid."

De drie eventuele winnaars delen een bedrag van *f* 900 (1e prijs *f* 500, 2e prijs *f* 250, 3e prijs *f* 150), toevalligerwijs ongeveer een zelfde bedrag als wordt beschikbaar gesteld voor de drie winnaars van de Prize Essay Competition 1969 van de Royal United Service Institution (100 guineas). De onderwerpen zijn echter totaal verschillend.

Deelnemers aan de Engelse prijsvraag moeten lid of adspirant-lid zijn van de Royal Institution en kunnen dan kiezen uit twee onderwerpen; het eerste luidt: „What broad tasks are likely to face British Armed Forces in 1979, and what steps do you consider we should take now to ensure the suitability of our men and equipment a decade hence?", het tweede: „For a decade the vertical/short take-off combat aircraft has been the subject of continuous discussion and argument. In the context of possible operations in the next decade give your view on the implications of the use of this type of aircraft in support of the Royal Navy and the British Army."

Alle drie onderwerpen zijn interessant. De moeilijkheidsgraad van het Nederlandse ligt echter hoger dan die van de beide Engelse, waarvoor de planners van de krijgsmachtdelen zich onverwijld zouden kunnen melden, waarmee geenszins wil zijn beweerd dat het om eenvoudige zaken gaat.

Voor het Nederlandse onderwerp zou kunnen worden gewezen naar Canada, dat de drie krijgsmachtdelen overboord wierp en alles integreerde. De marine, het leger en de luchtmacht, die tevoren in totaal elf hogere staven hadden, werden samengebracht in zes „commands", nl. Mobile Command (waarin de brigades van het leger, de lichte vliegtuigen en de steunende luchtstrijdkrachten), Tactical Transport Command (bijdragen van alle drie vroegere krijgsmachtdelen), Air Defense Command (luchtdoelartillerie, geleide wapens en luchtverdedigingsvliegtuigen), Maritime Command (een deel van de vloot en de luchtmacht), Training Command en Service Command. De nieuwe strijdmacht kreeg ook een eenheidsuniform. Volgens de vele tegenstanders van de integratie zou deze zijn ingevoerd zonder grondig de merites van het nieuwe systeem te onderzoeken, waardoor een generatie nodig zou zijn om erachter te komen of het wel werkt in vredestijd, waarna men nog niet zal weten of het in oorlogstijd zal werken. Opgemerkt wordt, dat onze staatssecretaris van defensie voor de Koninklijke Landmacht zich heeft uitgesproken tegen samenvoeging van de krijgsmachtdelen, en integratie van de nationale strijdkrachten in supranationale eenheden evenmin een haalbare zaak acht. Wel is hij een groot voorstander van een functionele structuur binnen de krijgsmachtdelen. De voorstander van integratie/unificatie van krijgsmachtdelen zouden het Korps Mariniers van de Verenigde Staten — aldaar in feite het vierde krijgsmachtdeel — als een geslaagd voorbeeld kunnen zien. Hier is echter sprake van een soort universele commandotroepen.

Bezien wij de Koninklijke Landmacht intern, dan constateren wij bij verscheidene wapens en dienstvakken (niet bij alle) een tendens tot ineenvloeiing. In dit opzicht is een evolutie gaande. De infanterie krijgt verder dragende mortieren voor taken die in het verleden aan lichte veldartillerie toevielen, en heeft sedert de mechanisatie gevechtsvoertuigen van cavaleristisch karakter.

De Russen gaan met hun nieuwe gevechtsvoertuig (gepantserd, op tracks, een infanteriegroep vervoerend, doch tevens bewapend met een 80 mm-kanon en een antitankmissile) nog verder. Het integratieproces infanterie-cavalerie is het verst gevorderd. Integratie/unificatie infanterie-cavalerie-artillerie-genie is verder verwijderd. Eenzelfde evolutieproces als bij de tactische wapens is te onderkennen bij ettelijke (wederom: niet bij alle) dienstvakken.

Wat remt de integratie/unificatie in de landmacht? Wat pleit ertegen? Hoewel ook het verschil tussen pantserbrigades en infanteriebrigades (wij hebben al „pantserinfanteriebrigades") aan het verdwijnen is en wij beide als gevechtsgroepen op ad-hocbasis zouden kunnen vormen, zoals dat thans reeds gebeurt met kleinere teams, dienen toch de bezwaren voor o.a. de opleiding, de verzorging en het teamverband niet te worden onderschat. Of de Russen met hun nieuwe gevechtsvoertuig op de goede weg zijn, is zeer de vraag. En gebruik van een APC als gevechtstank zou gaan lijken op zelfmoord. Aan het verloren gaan van de tradities van de traditionele wapens zou daarentegen niet al te zwaar moeten worden getild.

Het vorenstaande is geen poging tot uitwerking van de Nederlandse prijsvraag. Bewust is voorbijgegaan aan de mogelijkheden tot coördinatie tussen de krijgsmachtdelen of onderdelen daarvan, aan de in de prijsvraag genoemde ontwikkelingen die in aanmerking dienen te worden genomen, alsook aan de uitvoerbaarheids- en doelmatigheidsaspecten. Slechts werd de aandacht op de prijsvraag gevestigd en werden enkele gedachten gelanceerd. Hopelijk zal de uitdaging die het onderwerp inhoudt worden aanvaard. De Koninklijke Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap beoogt het stimuleren van de gedachtenvorming over een belangrijke zaak en verdient in haar opzet te slagen.

Literatuur

Mars in Cathedra (kwartaalschr. Kon. Ver. t. beoef. v. d. Krijgswetenschap) (1969)(1)33.
J. Royal United Service Inst. **114**(1969)(653) bijvoegsel.
Het Parool (1969)(25 april).

